

Jeg paatalte det overfor de vedkommende Statsbaneembedsmænd, men de trak paa Skuldrene og mente, at de jo havde deres Ordre at gaa efter og for saa vidt vare ansvarsfri. Jeg tillader mig at spørge Trafikministeren, om det virkelig kan være rigtigt, at en saadan Ordre er udstedt, at det gælder om for enhver Pris at holde Landarbejdernes Lønninger nede, selv om Staten derved kommer til at give mere for sin Arbejdskraft, end den ellers vilde komme til at give, naar den imødekom disse fattige Arbejdere derude paa Landet. Jeg havde tænkt mig, som sagt, at det var et enkelt Tilfælde, som ikke vilde gentage sig. Nu opdager jeg i Aar, at akkurat det samme eksisterer endnu. Der er en lille Stationsby, som hedder Moselund. Der arbejder Arbejdsmændene i Statsbanernes Grusgrave og faar 25 Øre i Timen. De anmodede nu om, at de maatte faa den samme Løn, som de private Entreprenører betalte der paa Egnen, nemlig 30 Øre i Timen. Det blev afslaaet af vedkommende Baneembedsmand, og nu ser man det Særsyn, at den samme Baneembedsmand, der ikke vilde beskæftige Stationsbyens Arbejdere, fordi de forlangte 30 Øre i Timen, ja ikke en Gang vilde tilbyde dem noget mere end 25 Øre, i disse Dage kører ind til Silkeborg By, hvor Statsbanernes Timeløn er 30 Øre, og henter Arbejdere derfra ud paa Linien i Egnen ved Moselund og beskæftiger dem der; men de fattige Arbejdere ude paa Pladsen, der have arbejdet for Statsbanerne en Aarrække, skulle tugtes, de skulle sultes ud, fordi de have vovet at forlange mere end de 25 Øre, og saa tager Staten Arbejdere med store Bekostninger andre Steder fra og tager dem til den Pris plus Omkostninger, som de kunde faa Pladsens egne Arbejdere til. Dette forekommer mig rent socialt set og med Henblik paa, at Arbejderne lige saa fuldt som andre have Krav paa, at Staten ikke skader dem i deres Erhvervsbestræbelser, at der med god Grund kan klages over, at Statens Embedsmænd benytte Statens Penge til at skade Arbejderne i deres Erhverv og, som det synes, til Fordel for en hel anden Samfundsklasse, der dog er bedre stillet.

Jeg skal videre pege paa, at vi forrige Aar rundt omkring i alle Jyllands Banedistrikter gennem Arbejdsmændenes Organisationer fik oprettet Overenskomster med Statsbanerne om en vis bestemt Betaling for Snekastningsarbejde. Der oprettedes saaledes 21de April 1903 en Overenskomst, der vedrørte Strækningen fra Aarhus til Randers og Grenaa; der oprettedes 17de

Juli 1903 en Overenskomst, der vedrørte Strækningen Aarhus, Vejle og Herning, endvidere 18de November 1903 en 3die Overenskomst, der vedrørte Esbjerg By og endelig den 13de Februar 1904 en 4de Overenskomst, der vedrørte Banestrækningen Aalborg—Frederikshavn. I disse 4 Overenskomster med Statsbanernes Embedsmænd, som have underskrevet dem paa Statsbanedriftens Vegne, blev det fastslaaet, at Prisen for Snekastning skulde være Byens Timeløn. Og vi Arbejdsmænd glædede os over, at Staten nu endelig i hvert Fald paa eet Punkt vilde skride til at betale det samme som andre. Det synes imidlertid, som om dette fra Statens Side er fortrudt, thi nu erfarer jeg, at Overenskomsten for Esbjergs Vedkommende fra vedrørende Embedsmands Side er bleven opsagt til Ophør i Marts Maaned næste Aar. Jeg tillader mig at spørge Trafikministeren: Er Staten allerede bleven ængstelig for, at den endelig en Gang paa et enkelt Omraade har taget det Standpunkt at ville betale det samme, som alle andre betale, og skal denne Opsigelse af Overenskomsten om Snekastning i Esbjerg betyde, at Lønnen skal trykkes, og at man vil bort fra den Ordning, man her paa et enkelt Omraade er kommen ind paa? Det kunde synes, som om det var Meningen at trykke Lønnen, thi der er fra vedkommende Arbejdsmænds Organisations Side rettet Henvendelse til Banens Embedsmænd med Forespørgsel, om man kunde forhandle om Oprettelsen af en ny Overenskomst, og om man kunde vente noget Forslag i saa Henseende. Den vedkommende Baneembedsmand har svaret meget afvisende, saaledes at der hverken er berammet nogen Forhandling eller lovet noget Tilbud om et Grundlag for en ny Overenskomst.

Endelig skal jeg minde om, at en anden Institution, Marineministeriet, betaler sine Arbejdere en Løn, der er meget ringe i Forhold til, hvad private betale deres Arbejdsmænd for samme Slags Arbejde. Lønnen for Arbejdsmandsarbejde her i København er 3½ Kr., og selv de, der betale slettest, — det er de gode Jernfabrikanter — byde dog saa meget som 3 Kr. i Dagløn, medens man ude paa Orlogsværftet byder Arbejdsmænd fast en Dagløn af 2 Kr. 60 Øre à 2 Kr. 80 Øre. Jeg tillader mig at pege paa, at en Dagløn af 260 Øre à 280 Øre er en Betaling, der er saa jammerlig, saa ussel for en Arbejder her i København, at Staten virkelig ikke vedblivende kan være bekendt at byde den. Jeg vil derfor opfordre den højtærede